

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **V. K.,**
bytem H. 5, B., adresa pro doručování: H. 50, B.
zastoupen JUDr. Janem Žižlavským, advokátem
sídlem Dvořákova 13, Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské nám. 2, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2016, sp.zn. OUSR/MMB/0179474/
2016, č.j. MMB/0313474/2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2016, sp.zn. OUSR/MMB/0179474/2016, č.j. MMB/0313474/2016, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Líšeň ze dne 18.3.2016, č.j. MCLISEN 02836/2016/2700/MAL (které bylo vypraveno dne 21.3.2016). Tímto rozhodnutím byla žalobci podle § 173 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), uložena pořádková pokuta 5000 Kč za to, že neuposlechl výzvy stavebního úřadu a bez náležité omluvy se nezúčastnil dne 19.2.2016 v 9:00 hod. kontrolní prohlídky rozestavěné stavby při ulici N. na pozemcích parc. č. x a x k.ú. L., ačkoli k tomu byl řádně vyzván a výzva mu byla doručena. Tím závažně ztížil provedení kontrolní prohlídky.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce namítá, že nemůže být nucen k tomu, aby svojí součinností umožnil opatření důkazu proti němu. K tomu se dovolává nálezů Ústavního soudu sp.zn. I ÚS 431/04 a I ÚS 1849/08. Žalobce poukazuje na to, že je dlouhodobě šikanován ze strany stavebního úřadu např. tím, že zápisy z jednání jsou činěny nečitelně rukou, a žalobce tak není schopen se řádně bránit, jsou prováděny kontroly, které žalobce obtěžují, a vydávána protichůdná rozhodnutí. Uloženou pokutu žalobce považuje za pokračování jeho šikanování.
3. Dále žalobce namítá, že předmětná nemovitost má charakter obydlí (neboť tam žalobce bydlí), a odkazuje na § 172 stavebního zákona. Rovněž nesouhlasí s tím, že se jedná o rozestavěnou stavbu, neboť podle jeho názoru nový občanský zákoník tento pojem nezná a rozestavěné stavby se do katastru nemovitostí nezapisují. Žalobci je známo, že existuje celá řada nedokončených obydlí, kde jejich vlastníci bydlí, aniž by byli vystaveni jakýmkoli kontrolám.
4. Žalobce dále upozorňuje na to, že stavební povolení nabylo právní moci. Žalobce rovněž poukázal na to, že v roce 2011 pořídil dokumentaci skutečného provedení stavby a předložil ji stavebnímu úřadu. Žalobce navrhuje, aby stavební úřad, resp. žalovaný, tuto dokumentaci předložil. Dále zdůrazňuje, že na kontroly chodí pracovníci nevybavení ochrannými pomůckami. Žalobce má za to, že se jej stavební úřad kontrolami snaží přinutit k předložení dokumentů již jednou předložených.
5. Žalobce poukazuje též na to, že se z účasti na prohlídce řádně a včas omluvil. Žalobce má za to, že pokud stavba nebyla dokončena do 30.6.1995 (což byl termín jejího dokončení uvedený ve stavebním povolení), měl jej stavební úřad vyzvat k tomu, aby si „požádal o

prodloužení termínu dostavby“. Nic takového se ale nestalo. Žalobce dále namítá, že mu nebyla dána možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům.

6. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí. Žalobcovu omluvu nepovažuje za řádnou, neboť žalobce neuvedl žádné relevantní důvody, pro které se kontrolní prohlídky nemohl zúčastnit. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Pokud žalobce namítá, že došlo k porušení zásady zákazu sebeobviňování, která plyne z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tak mu soud zapravdu nedává. Zdejší soud přitom vyšel z judikatury evropské i tuzemské.
11. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva v několika věcech („Funke“, stížnost č. 10828/84, „John Murray“, stížnost č. 44787/98, „Jalloh“, stížnost č. 54810/00) dovodila, že nerespektování zákazu sebeobviňování může porušit právo na spravedlivý proces.
12. Pokud jde o tuzemskou judikaturu, i v ní lze nalézt právní závěry k zákazu sebeobviňování v trestním řízení. Je pravdou, že český Ústavní soud dával zapravdu stěžovatelům, kteří namítali, že nemohou být pod hrozbou sankce nuceni k tomu, aby prostřednictvím jimi poskytované součinnosti umožnili opatření důkazu, který by následně mohl být použit proti nim – což by bylo sebeobviňování. Například v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 671/05 ze dne 22.2.2006 Ústavní soud judikoval, že stěžovatel, který jako obviněný odmítl sejmutí pachové stopy, nemůže být prostřednictvím pokuty nucen k tomu, aby opatřil, resp. svou součinností umožnil opatření důkazu, který by mohl být použit proti němu v trestním řízení. Nucení k poskytnutí součinnosti k sejmutí pachové stopy pomocí pořádkové pokuty bylo tedy chápáno jako nepřípustný zásah do práv stěžovatele. K obdobným závěrům došel Ústavní soud i v dalších rozhodnutích, např. ve věci sp.zn. III. ÚS 655/06 ze dne 23.5.2007, kdy se stěžovatel odmítl podrobit odběru vlasů a buklíčního stěru, nebo ve věci sp.zn. I. ÚS 636/05 ze dne 21.8.2006, kdy označil za důvodnou stížnost podezřelého, která byla pod hrozbou sankce nucena k vydání účetnictví. Tu je však třeba poznamenat,

že již při rozhodování ve věci sp.zn. III. ÚS 655/06 ze dne 23.5.2007 měl odlišné stanovisko ústavní soudce Jan Musil, který uvedl, že nikdo není povinen přispět aktivním způsobem, přímo či nepřímo, k vlastnímu odsouzení. Podstatná je tu přitom myšlenka „přispění aktivním způsobem“. Právě tento směr výkladu zásady zákazu sebeobviňování se pak odrazil i ve stanovisku pléna Ústavního soudu ze dne 30.11.2010, sp.zn. Pl. ÚS 30/10, podle kterého na úkony, které nevyžadují aktivní jednání obviněného či podezřelého, nýbrž toliko strpění jejich provedení, nelze pohlížet jako na úkony, jimiž by byl obviněný či podezřelý donucován k ústavně nepřijatelnému sebeobviňování.

13. Standard aplikace zákazu sebeobviňování byl přitom již judikován na unijní úrovni; za klíčový lze podle soudu zdejšího pokládat závěr (dnešního) Tribunálu, jak byl podán v rozsudku ve věci „Mannesmannröhren-Werke AG proti Komisi“ ze dne 20.2.2001 (T-112/98). Zákaz sebeobviňování má být podle Tribunálu aplikován tak, že se při poskytování informací (odpovědi správnímu orgánu) lze omezit na otázky týkající se skutkového stavu (ve smyslu tam zmiňované prejudikatury „Orken“); lze odmítnout odpovídat na otázky, které se netýkají pouze skutkového stavu a které by mohly vést k přiznání podílu na protiprávním jednání. Z myšlenek Tribunálu ve věcech, v nichž se uvedenou otázkou zabýval, jsou tedy ve vztahu k nyní posuzované věci dobře využitelné ty, jimiž Tribunál dovozuje, že přiznání absolutního práva nevypovídat, jež v tamní věci mělo být projevem uplatnění práva neobvinít sama sebe, by zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by pro správní orgán neodůvodněnou překážku v plnění jeho poslání.
14. Právě uvedené se podle zdejšího soudu dobře kryje s přístupem Evropského soudu pro lidská práva, který ve věci stížnosti č. 54810/00 („Jalloh“), s využitím své prejudikatury, mimo jiné uvedl, že „právo mlčet“ se nevztahuje na užití materiálů v trestním řízení, které lze získat od obžalovaného za použití donucovacích pravomocí, které však existují nezávisle na vůli podezřelého. Že se v této věci jednalo o dokumenty získané na základě předchozího soudního povolení, to není podle zdejšího soudu podstatné, neboť na tom argumentace Evropského soudu pro lidská práva v uvedené věci nestojí (hodnoceno bylo totiž vynucené vypuzení drog ukrytých v žaludku vyvoláním zvracení jako porušení zákazu mučení nebo podrobování nelidskému či ponižujícímu zacházení).
15. Dovolává-li se žalobce nálezu Ústavního soudu ze dne 18.2.2010, sp. zn. I.ÚS 1849/08, tak je třeba poukázat na to, že situace řešená Ústavním soudem v citovaném nálezu byla od situace žalobcovy odlišná. Ústavní soud sice v citovaném nálezu vyslovil, že uložení pořádkové pokuty jen z důvodu nedostavení se k podání vysvětlení je v oblasti správního trestání vyloučeno, neboť je zapotřebí přísně respektovat i princip zákazu sebeobviňování (*nemo tenetur se ipsum accusare*), stalo se tak ale v případě, kdy správní orgán vykonával svoji pravomoc *ultra vires*, neboť svým jednáním nesledoval určitý předvídatelný a racionálně zdůvodnitelný účel, pro který mu byla určitá pravomoc a kompetence svěřena. Jak uvedl Ústavní soud v bodu 26 a násl. nálezu: „ (...) Správnímu orgánu mělo být *prima facie* zřejmé, že jednání stěžovatele oznámené orgány Policie ČR z místa demonstrace nemůže naplňovat po právní stránce znak přestupku, a to proto, že umístění reproduktorů na komunikaci je součástí výkonu shromažďovacího práva. Podstatné je přitom právě to, že takový

závěr plynul prima facie ze samotného oznámení skutku Policií ČR a dále, samozřejmě, ze znalostí právního řádu, resp. ústavního pořádku České republiky, bez toho, že by bylo třeba provádět další dokazování, resp. apriorní, tj. před zahájením řízení prováděné objasňování věci. I takové apriorní řízení, anebo právě ono, je velmi způsobilé přivodit poruchu v základních právech osoby, která má podat vysvětlení. Uložení pořádkového opatření (pořádkové pokuty) jen z důvodu nedostavení se k podání vysvětlení (tj. k podání informací) je v oblasti správního trestání vyloučeno, neboť je zapotřebí přísně respektovat i princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování, který plyne z interpretace čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. (...) Proto je Ústavní soud přesvědčen, že pokuta uložená za neuposlechnutí předvolání stěžovatele k podání vysvětlení nesledovala a ani nemohla sledovat racionální a ústavně aprobovatelný účel.(...)“.

16. V daném případě je však situace odlišná.
17. Podle § 133 stavebního zákona stavební úřad provádí kontrolní prohlídku rozestavěné stavby ve fázi uvedené v podmínkách stavebního povolení, v plánu kontrolních prohlídek stavby, před vydáním kolaudačního souhlasu a v případech, kdy má být nařízeno neodkladné odstranění stavby, nutné zabezpečovací práce, nezbytné úpravy nebo vyklizení stavby; může provést kontrolní prohlídku též u nařízených udržovacích prací, u odstraňované stavby a v jiných případech, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné (odst. 1). Na výzvu stavebního úřadu jsou podle povahy věci povinni zúčastnit se kontrolní prohlídky vedle stavebníka též projektant nebo hlavní projektant, stavbyvedoucí a osoba vykonávající stavební dozor. Ke kontrolní prohlídce stavební úřad podle potřeby přizve též dotčené orgány, autorizovaného inspektora nebo koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, působí-li na staveništi (odst. 4).
18. Podle § 152 odst. 3 písm. d) stavebního zákona je stavebník povinen mj. umožnit provedení kontrolní prohlídky, a pokud tomu nebrání vážné důvody, této prohlídce se zúčastnit.
19. Totožná povinnost je stanovena v § 154 odst. 1 písm. c) stavebního zákona i vlastníkově stavby.
20. Podle § 173 odst. 1 stavebního zákona může stavební úřad rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu do 50 000 Kč tomu, kdo závažným způsobem ztěžuje postup v řízení nebo provedení kontrolní prohlídky, anebo plnění úkolů podle § 172 tohoto zákona tím, že a) znemožňuje oprávněné úřední osobě nebo osobě jí přizvané vstup na svůj pozemek nebo stavbu, b) na výzvu stavebního úřadu se nezúčastní kontrolní prohlídky, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen.
21. Jak vyplynulo ze správního spisu, stavební úřad obdržel informace o tom, že je na rozestavěné stavbě na p.č. x a x k.ú. L. při ulici N. pokračováno s výstavbou, přestože stavební úřad rozhodnutím ze dne 12.6.2013, sp.zn. STP/03167/2011/MAL, č.j. MCLISEN 05472/2013/2700/MAL, nařídil na této stavbě zastavení stavebních prací. Stavební úřad tedy v souladu se zákonem hodlal uskutečnit kontrolní prohlídku. To žalobci řádně oznámil a vyzval jej k účasti na kontrolní prohlídce (výzva k účasti na kontrolní prohlídce

- byla žalobci doručena dne 2.2.2016). Současně žalobce poučil o následcích pro případ, že se nedostaví.
22. Je nesporné, že žalobce je vlastníkem předmětné stavby i jejím stavebníkem. Rovněž je zřejmé, že se na základě zákonné výzvy stavebního úřadu nedostavil ke kontrolní prohlídce, přestože tak učinit měl. Stavební úřad tedy v daném případě nepostupoval *ultra vires* (na rozdíl od správního orgánu ve věci řešené Ústavní soudem).
23. Zároveň žalobce nebyl předvoláván k tomu, aby podával jakékoli informace (na rozdíl od případu řešeného Ústavní soudem) a tím se tak obviňoval. Žalobce nebyl nucen k tomu, aby „uznal“ jakékoli svoje protiprávní jednání (aby se „přiznal“). Jestliže stavební zákon výslovně stanoví žalobci coby stavebníkovi a vlastníkovvi stavby povinnost kontrolní prohlídky se zúčastnit, bylo na žalobci, aby tak učinil. Účast na takové prohlídce nemůže být pokládána za jakékoli sebeobviňování, jež by mělo být zakázáno.
24. Pokud se žalobce dovolává nálezu Ústavního soudu ze dne 22.2.2005, sp.zn. I.ÚS 431/04, tak ani ten na danou situaci nedopadá. V tomto případě Ústavní soud posoudil jako odporující zásadě zákazu sebeobviňování, jestliže byla stěžovateli uložena pořádková pokuta za to, že odmítl vydat věci důležité pro trestní řízení. Nic takového však žalobci uloženo nebylo. Ústavní soud zde však poukázal i na svůj nálezu ze dne 20.2.2001 sp.zn. Pl. ÚS 29/2000, v němž konstatoval, že: *„Právní možnost zajištění důkazů pro účely řízení kárného (nebo i trestního) proti vůli kárně (nebo i trestně) obviněného nemůže být zjednodušeně chápána jako nezákonné a neústavní donucování obviněného k poskytování důkazů proti sobě samému. Je nutné rozlišovat ono ústavně zaručené právo nebýt donucován k sebeobvinění na straně jedné, tedy předložit proti sobě důkaz pod donucením, od právní možnosti, kterou má kárná (trestní) moc, proti vůli obviněného opatřovat důkazy, tj. i jejich odnětím, nebyl-li vydán, a v jeho neprospěch, to na straně druhé“*.
25. V daném případě tedy žalobce nebyl donucován k žádnému přiznání ani nebylo požadováno, aby cokoli předkládal. Žalobce byl toliko v souladu se stavebním zákonem vyzván, aby umožnil provedení kontrolní prohlídky rozestavěné stavby. Jak uvedl Ústavní soud ve výše citovaném nálezu ze dne 18.2.2010, sp. zn. I.ÚS 1849/08, *„správní řízení nemůže být v demokratickém právním státě ovládáno zásadou součinnosti správních orgánů s účastníky řízení. Svobodný jednotlivec, jako součást občanské společnosti, nemůže být v právním státě partnerem správního orgánu vykonávajícího vrchnostenská oprávnění. Má naopak povinnost se takovým opatřením podrobit, jsou-li vykonávána řádně, tj. nejde-li o exces“*. V daném případě se o exces nejednalo, a proto žaloba v tomto žalobním bodu důvodná není.
26. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že se nejedná o rozestavěnou stavbu. Jak vyplývá ze správního spisu, předmětná stavba dosud nebyla dokončena, natož aby byla zkolaudována, a je tedy stavbou rozestavěnou. Nic na tom nemůže změnit ani to, že „nový občanský zákoník“ tento pojem „nezná“, nebo to, že podle žalobcova názoru katastrální úřad rozestavěnou stavbu již nezapisuje do katastru nemovitostí. Podstatné je, že tento pojem „zná a používá“ stavební zákon.

27. Domnívá-li se žalobce, že je předmětná stavba jeho obydlím ve smyslu § 172 stavebního řádu, nelze mu přisvědčit. Obydlí je obecně chápáno jako místo, kde někdo bydlí. V obecném slova smyslu tedy žalobce může rozestavěný hotel Iris vnímat jako svoje obydlí. Nejedná se však o obydlí v právním slova smyslu. Právní řád definuje pojem obydlí v § 133 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákon, podle něhož je obydlím dům, byt nebo jiná prostora sloužící k bydlení a příslušenství k nim náležející. Z uvedeného je zřejmé, že určitá prostora (dům, byt) může být obydlím v právním slova smyslu teprve tehdy, může-li jako obydlí sloužit. Pro závěr, že jde o obydlí, je tedy rozhodný „kolaudovaný stav“ předmětné prostory, tj. stav založený rozhodnutím příslušného stavebního úřadu, který závazně stanoví, že určitá stavba či prostora může sloužit k bydlení. Za obydlí nelze pokládat nebytové prostory (např. kanceláře, učebny, tovární dílny, garáže, skladiště), které slouží k jinému účelu než k bydlení. V daném případě, jak již je uvedeno výše, předmětná nemovitost nebyla vůbec zkolaudována k bydlení (ostatně nebyla zkolaudována vůbec), tudíž nemůže být obydlím ve smyslu stavebního zákona.
28. Na právě uvedeném nic nemění tvrzení žalobce, že tam fakticky žije a že mu je známo, že existuje celá řada nedokončených staveb, kde jejich vlastníci bydlí, aniž by byli vystaveni jakýmkoli kontrolám.
29. Pokud žalobce namítá, že stavební úřad pochybil, jestliže jej před vydáním rozhodnutí neseznámil s podklady rozhodnutí, nelze s ním souhlasit.
30. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
31. V daném případě bylo vydáno rozhodnutí o pořádkové pokutě podle § 173 stavebního zákona. Podle odst. 3 tohoto ustanovení postupuje stavební úřad při ukládání pořádkové pokuty podle ustanovení správního řádu o pořádkové pokutě (§ 62 správního řádu). Podle § 62 odst. 5 správního řádu je prvním úkonem v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty vydání rozhodnutí.
32. Stanoví-li tedy správní řád v § 62 odst. 5, že prvním úkonem v řízení o uložení pořádkové pokuty je vydání rozhodnutí, znamená to, že vydání takového rozhodnutí nepředchází ani oznámení o zahájení řízení podle § 46 odst. 1 správního řádu ani výzva správního orgánu podle § 36 odst. 3 správního řádu, aby se účastník řízení, tj. ten, komu je pokuta ukládána, vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí. Ustanovení § 62 odst. 5 správního řádu právě pro takovéto případy „stanoví jinak“, jak předpokládá § 36 odst. 3 správního řádu.
33. Stavební úřad tedy nepochybil, pokud žalobce k seznámení s podklady rozhodnutí nevyzval.
34. Právě uvedené ovšem platí jen pro postup orgánu, který pořádkovou pokutu ukládá, nikoli již pro odvolací orgán rozhodující o odvolání proti rozhodnutí o uložení takové pokuty. Odvolací orgán totiž není orgánem rozhodujícím o uložení pořádkové pokuty, nýbrž orgánem, který přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, jehož bylo výsledkem, s právními předpisy. Právě proto pro řízení před ním platí obecná úprava daná

- správním řádem, neboť pro jiný postup odvolacího správního orgánu v případě pořádkových pokut zákon jinak nestanoví (viz § 89 a násl. správního řádu).
35. Ze spisu přitom vyplynulo, že žalovaný žalobce s podklady rozhodnutí v odvolacím řízení neseznámil. Ostatně ani žalovaný ve vyjádření k žalobě netvrdí opak.
36. Odmítání postupu podle § 36 odst. 3 správního řádu ve věcech pořádkových pokut v odvolací instanci by bylo možno hodnotit z pohledu zásady rozumnosti jako nepřijatelný kabinetní způsob rozhodování o právech a povinnostech občanů, budící u nich reálný důvod k pochybnostem o nestrannosti a nezávislosti rozhodování, ztrátě důvěry ve spravedlivé rozhodnutí, vedoucí až k úvahám o možné svévoli. Přitom důvěra v právo patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu.
37. Žalovaný tedy pochybil, pokud žalobce před vydáním rozhodnutí neseznámil s podklady rozhodnutí.
38. Soud dále musel vážít, zda se tato vada mohla projevit na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Dospěl však k závěru, že nikoli. Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu totiž je dát účastníku k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění.
39. V daném případě byl žalobce pořádkovou pokutou potrestán za to, že se nezúčastnil kontrolní prohlídky rozestavěné stavby konané dne 19.2.2016. To se žalobce dozvěděl z prvostupňového rozhodnutí, jehož podkladem bylo (vedle výzvy k účasti a žalobcovy omluvy, které mu byly známy) *de facto* nedostavení se žalobce, které se materializovalo v protokolu o provedení kontrolní prohlídky. Skutečnosti, že se na prohlídku nedostavil, si byl žalobce jistě velice dobře vědom. Žádný další podklad pro rozhodnutí (a to ani pro rozhodnutí odvolací) pak spis neobsahuje a ani obsahovat nemusí. Z uvedeného je tedy zřejmé, že popsáním pochybením žalovaného nebyl žalobce nijak dotčen ve svých právech, neboť mu veškeré podklady, na základě nichž žalovaný rozhodoval, byly známy. Toto pochybení žalovaného se tedy na zákonnosti rozhodnutí nemohlo nijak projevit.
40. Namítá-li žalobce, že se z kontrolní prohlídky omluvil, je třeba s ním souhlasit. Důvodem omluvy byla zejména žalobcova domněnka, že není „povinen přispívat k vlastnímu obvinění“. Jak již je uvedeno výše, soud v účasti žalobce na kontrolní prohlídce nespátňuje porušení zásady zákazu sebeobviňování a omluvu neúčasti z tohoto důvodu tedy nelze považovat za řádnou. Stavební úřad tedy nepochybil, pokud žalobcovu omluvu neakceptoval.
41. Na rozdíl od věci téhož žalobce a žalovaného posuzované zdejším soudem pod sp.zn. 62 A 217/2015 neshledal soud žádné pochybení v tom, že stavební úřad žalobci před uskutečněním prohlídky nesdělil, že jeho omluvu nepovažuje za řádnou a že se v případě nedostavení na kontrolní prohlídku skutečně vystavuje hrozbě pořádkové pokuty. Žalobce totiž v době konání kontrolní prohlídky (dne 19.2.2016) věděl, že takto formulovanou omluvu stavební úřad za řádnou nepovažuje. Shodně totiž žalobce omlouval svoji neúčast na kontrolní prohlídce konané dne 28.7.2015. Stavební úřad však již tehdy tuto omluvu nepovažoval za řádnou a žalobci za neúčast na kontrolní prohlídce uložil pokutu

(rozhodnutím ze dne 3.9.2015, sp.zn. STP/09573/2014/MAL, č.j. MCLISEN 07752/2015/2700/MAL, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 22.10.2015, sp.zn. OUSR/MMB/0355819/2015, č.j. MMB/0355819/2015). Byť některé takto formulované žalobcovy omluvy stavební úřad dříve akceptoval a žalobci pořádkové pokuty za neúčast neukládal (např. omluva z účasti na kontrolní prohlídce nařízené na den 21.4.2015), od vydání rozhodnutí ze dne 3.9.2015 žalobce věděl, že taková omluva není omluvou řádnou a za neúčast na kontrolní prohlídce žalobci hrozí pořádková pokuta.

42. Zdejší soud považuje za nadbytečné provádět dokazování žalobcem navrženou dokumentací skutečného provedení stavby, neboť ta není pro posouzení napadeného rozhodnutí potřebná. Soud totiž není oprávněn v daném řízení o žalobě přezkoumávat jiná rozhodnutí, než ta, která jsou předmětem žaloby (tj. rozhodnutí o pořádkové pokutě). Současně soud není v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí oprávněn ukládat stavebnímu úřadu povinnost žalobci tuto dokumentaci vydat.
43. Namítá-li žalobce, že je stavebním úřadem dlouhodobě šikanován, nemůže se s ním soud ztotožnit. Kontrolní prohlídky nejsou v daném případě odrazem jakékoli šikany žalobce, nýbrž logickým odrazem žalobcovy stavební činnosti. Ani případná horší čitelnost některých ručně psaných protokolů neznamená, že je žalobce stavebním úřadem šikanován. Žalobci totiž nic nebrání tuto skutečnost do protokolu poznamenat, případně odeprít z tohoto důvodu podpis protokolu a protokol podepsat až poté, co bude správním orgánem přepsán.
44. Pokud žalobce poukazuje na to, že stavební úřad pochybil, pokud žalobce nevyzval k tomu, aby si přede dnem 30.6.1995 „požádal o prodloužení termínu dostavby“, nejedná se o skutečnost, která by mohla dané řízení jakkoli ovlivnit. Jak již soud uvedl výše, je to toliko rozhodnutí o pořádkové pokutě a na ně navazující rozhodnutí žalovaného, které je soud oprávněn v tomto řízení přezkoumávat.
45. To samé je pak třeba uvést i ve vztahu k námitce, že na kontroly chodí pracovníci stavebního úřadu nevybavení ochrannými pomůckami. I tato skutečnost mívá předmět daného řízení, neboť i kdyby tomu tak bylo, žalobce má povinnost se kontrolní prohlídky účastnit.
46. Pokud žalobce namítá, že stavební úřad vydává „protichůdná rozhodnutí“, nijak je nekonkretizuje a nedává tak soudu možnost tuto námitku posoudit.
47. Soud pouze dodává, že rozumí žalobcově obavě o jeho majetek a chápe snahu o dokončení stavby. Žalobce tak ale nemůže činit v rozporu s pravomocnými rozhodnutími správních orgánů. Soud přitom není oprávněn v daném řízení o žalobě přezkoumávat jiné rozhodnutí, než to, které je předmětem žaloby (tj. rozhodnutí o pořádkové pokutě). V této fázi řízení tedy není rozhodné, zda žalobce na stavbu měl nebo neměl vydáno stavební povolení a zda toto stavební povolení nabylo právní moci. Soudu tak nyní nepřísluší posuzovat řízení a postupy, která žalovaný vedl a uskutečňoval v minulosti. Jestliže měl žalobce za to, že žalovaný v minulosti postupoval v rozporu se zákonem, nic mu nebránilo, aby se na soud obrátil již tehdy.

V. Závěr

48. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

49. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. červen 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu